

Stockholmsbref : sköldmön

Wallensteen, Nanna,

81 A Br. Föl.

National Library
of Sweden

Stockholmsbref.

Till — — —

(Eftertryck förbjudes.)

"Sköldmön".

Det är morgon.

Kungen kommer! Kungen kommer!

Det gick som en löpeld genom huset. Det flög uppför trädgårdsgången i ilande fart, för öfver verandan som en stormil och in i stugan, der gamle morfar, Erik, Eva och jag sutto och pratade, med elfvatären på kaffebrödet och gamla Gissa snusande vid våra fötter.

Det var Gustaf och Karin, som kommo uppstormande från ångbåtsbryggan med ropet på leende läppar.

Ut bar det åter med barnen och och vi följde med, ut öfver trappan och täppan och ner till sjön.

Riktigt! Der i kröken, som svänger in i Stäket, glider "Sköldmön" fram, kungsslupen, vit och fager med hvirflande hjul och vattnet forsande kring stäven kungsvimplen svajar i masttoppen; tackel och tåg, däck och reling, skorsten och glasrutor, allt glimrar och glittrar i solljuset, putsadt och blankt.

På "Sköldmöns" däck står en grupp herrar.

Der är kungen ropar barnen, som sprungit fram till yttersta randen af bryggan.

Och i djupaste underdanighet och högsta förtjusning bocka och niga vi, så våra arma knän nästan tangerade de murkna gamla plankorna. Barnen göra sammalede, knixa och "tota till" så godt de kunna och svänga lustigt hattar och mössor, men ej en rörelse, ej ett tecken till återhälsning synes.

Häpna och förkrossade stå vi der.

"Åh, det var inte han!" ropar Eva, och vi svänga oss raskt om på klacken och gå ett steg tillbaka upp för bryggan.

Jag ser på Eva. Hon är mörkröd i ansigtet liksom jag och ögonen stå nästan fulla af tårar.

Nu har Sköldmön just glidit förbi bryggan; vi sända dem en hastig afskedsblick.

"Men der är kungen!" ropar Eva hastigt, och ett jubel ligger i hennes stämma.

Alldeles! En hög, ståtlig gestalt, som suttit litet längre in på däck, reser sig plötsligt, tar hastigt ett steg framåt — våra hjertan stå stilla! — och bugar sig två gånger för oss och svänger älskvärdt hälsande sin blå sjömansmössa.

Fulla af hänförelse besvara vi hans hälsning, och vår förtjusning känner inga gränser efter det förödmjukande nederlag vi nyss lidit.

Barnen hurra och viftar, och gamle morfar bugar sig till jorden, och hans hvita hessa lyser silfverhvit i solljuset.

Vår upprättelse var lysande.

Kungen har sett och förstått oss. Det är oss nog. Han kände hvad vi ledof missräkningen nyss, och nu skyndar han, älskvärd och förstående som alltid, att göra oss lyckliga och glada.

Det är genom dylika små hjerte-drag, fina och taktfulla, som vår drott förstår att fångsla sitt svenska folk.

Men min gosse är ändå inte nöjd.

"Att jag då aldrig skall kunna få se kungen riktigt, riktigt nära i ansigtet!" klagar han, medan Sköldmön ilar åstad genom sundet och ut i den vida Baggenfjärden, der kungen ämnar fiska.

Men Eva och jag äro fullkomligt nöjda, och till bekräftelse derpå ta vi hvarandra i famn och krama hvarandra duktigt i skygd af syrenhäcken, som är full af svällande, löftesrika knoppar.

Det är middag. — Vi tåga genom skogen från Stäket fram till Neglinge och Saltsjöbaden. Det är ljust der inne i skogen. Björkar, aspar och sälgn stå och se i undran på hvarandra, luta hufvudena ihop och fråga,

hvem som skulle komma först i vår med utslagna löf. Under granarnes grenar stå hela klungor af hvita sippor och lysa likt snöflingor bland den friska grönskan. — Der är så tyst i skogen; man hör ej hur det arbetar i naturens väldiga barm, men vi veta dess pulsslåg just nu ha jättekrafter. En skogsbäck blott höres sjunga i yrande lek och tar vägen genom mjuka, smaragdkiftande mossar.

Snart äro vi framme vid jernvägsbron öfver Neglingeviden. Der, just framför löjtnant M:s villa, ligger Sköldmön förankrad; några småbåtar gunga deromkring på de glittrande vågorna

Kungen fiskar.

"Undras om han får lika många aborrar som jag?" säger Gustaf, som har erkänt god fisktur, och liten Karin gör små muntra hopp och klickar ifrigt efter kungen.

Middagssolen strålar ned öfver blänkande Neglingevid, den blågula flaggan fladdrar högt upp på villans tak, hälsande drotten välkommen och bjudande.

Det är a/ton. Stilla, fager majaftron. Ej en vindfläkt höres, ej en krusning synes på vägen, som ligger spegelklar och drömmar. Göken har tystnat i skogen, björkarne stå i ljusaste, finaste vårgrönska på Vermdölandet midt emot vår strand, månens bleka silfverskara seglar sakta öfver blanka östersjövåg, och det minnesrika Stäkets gamla vallar kasta en mörk skugga öfver dalen dernere.

Vi äro samlade ute på den lilla verandan, och jag vänder mig just till Gustaf och ber den unge mannen tänka på, att det nu är tid för honom att krypa till kojs.

Men han hör mig inte. Han sitter i ett hörn derborta med pilbågen i ena hand och en kiff i den andra, men arbetet hvilar och han lyssnar spejande utåt sjön.

"Nu kommer kungen!" — ropar han plötsligt med ett högt jubelskri kastar pil och bäge och knif långt ifrån sig och rusar af som en blixtner åt bryggan. Han har ingenting sett, men han har hört bruset af skotvelhjulen samt af svallvågorna kring Sköldmöns silfverhvita bog. Han har redan på en gång lärt sig känna igen den framfarten, och först af alla står han väntande dernere på bryggan.

Ljuset från lanternan blixtrar fram mellan de mjuka spåda grenarne på stränderna. Kungsvimpeln fladdrar ej mera, den faller tätt ned utefter den smärta masten, och ur alla hyttfönstren glindrar ljuset från salongen på Sköldmön. "Å, nu är nog kungen dernere och vi få inte se honom mer!" hvissar pysen vid min sida.

Stilla glider kungsslupen framåt i fager majnatt — Östersjön, Oscar Fredriks vän sen ungdomsåren, bär den fram på villiga armar.

Vi stå tysta i spänd väntan. — Der, der sitter kungen på mellandäck, något afskild från de andra. Lusskenet lyser på hans ädla, kungliga drag. — Kungen drömmar vakna drömmar i fager majnatt. — Ingen vågar störa honom. Ingen vågar glamma, när drotten äskar frid ombord.

Hvar äro hans tankar? Hvar kasta de ankar?

Också vi stå tysta, och stirra på silfverfåran, Sköldmöns spår.

"Var jag inte bra, som talte om att kungen kom? Tänk, annars hade vi inte fått se honom!" — ropar Gustaf och bryter tystnaden, då vi tåga upp för trädgårdsgången in i villan.

Men kungen drar fram genom sitt rikes fagra nejder, hvilka stå i knoppande värlig skönhet. Öfver glittrande vatten glider kungsslupen fram, hemåt bär det, efter fredlig idrott, hemåt mot kungaborgen i vårens tjusande, drömmande natt.

Nanna Wallenstein.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and is difficult to decipher due to its low contrast and the aged, yellowed paper.